

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

w sprawie **R. K.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. II AKa 22/22,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 7 września 2021 r., sygn. II K 14/20,

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k. oraz art. 639 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić wniosek;**
2. **obciążyć R. K. kosztami postępowania wznowieniowego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 7 września 2021 r., sygn. II K 14/20, R. K. został uznany za winnego popełnienia dwóch przestępstw, mianowicie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, określając wartość każdej stawki na kwotę 200,00 zł (*pkt I*), na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. tytułem środka karnego - obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych: [...] Sp. z o.o. w D. kwotę 254.721,00 zł (*a*), [...] Sp. z o.o. Sp. komandytowa w D. kwotę 189.850,44 zł (*b*), A. B. kwotę 138.006,03 zł (*c*), J. W. kwotę 6.466,64 zł (*d*), R. S. kwotę 44.327,97 zł (*e*) (*pkt II*) zaś na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia w sposób formalny oraz faktyczny działalności gospodarczej pod postacią świadczenia usług lub robót budowlanych - na okres 4 lat (*pkt III*) oraz przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, określając wartość każdej stawki na kwotę 200,00 zł (*pkt IV*), a na podstawie art. 46 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. tytułem środka karnego - nawiązki, orzeczono od oskarżonego na rzecz [...] SA kwotę 500,00 zł (*pkt V*). Biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności i kary grzywny z osobna wymierzone za przestępstwa przypisane w pkt. I oraz IV, orzeczono wobec oskarżonego karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (*pkt VI*) oraz karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych, określając wartość każdej stawki na kwotę 200,00 zł (art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.) (*pkt VII*).

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców oskarżonego R. K..

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. II AKa 22/22, Sąd Apelacyjny w Krakowie (*pkt I*) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że (*1*) w punkcie I ustalił,

iż oskarżony przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w okresie od nieustalonego dnia lipca 2013 r. do nieustalonego dnia listopada 2013 r., (2) w punkcie IV ustalił, że oskarżony przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w okresie od nieustalonego dnia września 2013 r. do 13 grudnia 2013 r., (3) uchylił orzeczenie zawarte w punkcie V zaś (II) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku obrońca skazanego R. K. wniósł kasację, która postanowieniem z dnia 7 września 2023 r., sygn. III KK 660/22, została przez Sąd Najwyższy oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Obrońca skazanego R. K. w dniu 19 czerwca 2023 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 czerwca 2022 r., sygn. II AKa 22/22, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 7 września 2021 r., sygn. II K 14/20, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a-b k.p.k., podnosząc, że w sprawie ujawnił się nowy istotny dowód wskazujący, że przypisane skazanemu czyny nie stanowiły przestępstwa. Za taki obrońca uznał dokument w postaci wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydziału Gospodarczego z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt X GC 522/22, opatrzony klauzulą wykonalności z dnia 10 maja 2023 r., zasądzający na rzecz „[...]” sp. z o.o. w K. -Z. kwotę 1.445.063,18 z odsetkami ustawowymi od dnia 7 lutego 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie zapłaty od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, którego kserokopię załączył do przedmiotowego wniosku. W konkluzji wniosku domagał się uchylenia obu wyroków i uniewinnienia skazanego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenia obu wyroków i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz wstrzymania wykonywania „prawomocnego orzeczenia” do czasu rozpoznania wniosku w przedmiocie wznowienia postępowania karnego (art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.).

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie. Ponadto wniósł o oddalenie wniosku o wstrzymanie wykonywania kary.

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2024 r. nie uwzględniono wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonywania orzeczenia (k. 42-45).

Zarządzeniem z dnia 24 stycznia 2024 r. Sąd Najwyższy zwrócił się do Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydziału Gospodarczego o wypożyczenie akt sprawy o sygn. X GC 522/22 wskazując, że akta te są niezbędne celem rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania (k. 41). W dniu 15 lutego 2024 r. akta ww. sprawy gospodarczej zostały dostarczone do Sądu Najwyższego (k. 58).

Analiza akt sprawy gospodarczej o sygn. X GC 522/22 wskazuje, że zainicjowana została pozwem o zapłatę wniesionym do Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydziału Gospodarczego w dniu 4 kwietnia 2013 r. przez firmę „[...]” Sp. z o.o. z siedzibą w K. W. (KRS nr [...]) przeciwko [...] S.A. w upadłości układowej z siedzibą w W. oraz [...] Ltd z siedzibą w D. H., I. o wartości przedmiotu sporu 1.572.400,97 zł. Powód domagał się od pozwanych zasądzenia solidarnie na jego rzecz kwoty 1.572.400,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2013 r. oraz kosztów procesu. Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodów z następujących dokumentów: umowa nr [...] z 11.07.2011 r., aneks do umowy nr [...] z 11.07.2011 r., pismo z 01.06.2012 r., pismo z 03.08.2012 r., oświadczenie z dnia 22.01.2013 r. o odstąpieniu od umowy nr [...] złożone [...], oświadczenie z dnia 22.01.2013 r. o odstąpieniu od umowy nr [...] złożone [...], przedsądowe wezwanie do zapłaty z 23.01.2013 r., przedsądowe wezwanie do zapłaty z 30.01.2013 r. na okoliczność ich treści oraz z dokumentów: wyciągi z rachunku bankowego od 01.12.2012 r. do 28.02.2013 r., raporty kasowe styczeń, luty 2013 r., bilans Spółki na 31.12.2012 r., rachunek zysków i strat na 31.12.2012 r., CIT-8 za rok podatkowy 2012, VAT-7K za IV kwartał 2012, nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 24.10.2012 r., nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 19.12.2012 r., zawiadomienie o wszczęciu egzekucji Km [...], zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego Km [...], zawiadomienie o wszczęciu postępowania egzekucyjnego Km [...], zawiadomienie o wszczęciu egzekucji Km [...], zajęcie wierzytelności Km [...] na okoliczność sytuacji finansowej powoda (k. 2-7)

Pismem z dnia 25 lutego 2015 r. (k. 459) strona powodowa w części cofnęła pozew wobec pozwanej spółki [...] S.A. w upadłości układowej z siedzibą w W.– co do kwoty 127.337,79 zł, ze zrzeczeniem się roszczenia bowiem otrzymała

wymienioną kwotę w wykonaniu układu zawartego z wierzycielami przez pozwaną spółkę [...] Ltd z siedzibą w D. H., I. Prawomocnym postanowieniem z dnia 7 lipca 2015 r. sąd umorzył postępowanie w stosunku do strony pozwanej [...] Ltd z siedzibą w D. H., I. oraz w części w stosunku do strony pozwanej [...] S.A. w upadłości układowej z siedzibą w W.– w zakresie kwoty 127.337,79 zł (k. 484-487).

Sprawa gospodarcza ostatecznie zakończona została wyrokiem z dnia 28 lutego 2023 r., którym zasądzono od strony pozwanej [...] S.A. w restrukturyzacji w likwidacji z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej „[...]” sp. z o.o. z siedzibą w K.-Z. kwotę 1.445.063,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 lutego 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (*pkt I*) oraz kwotę 19.317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (*pkt II*), a także nakazano ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego we Wrocławiu) kwotę 82.660,69 zł tytułem kosztów sądowych (*pkt III*) oraz nadano wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności (*pkt IV*) (k. 863). Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 19 kwietnia 2023 r. (k. 899).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego R. K. o wznowienie postępowania nie zasługiwał na uwzględnienie i podlegał oddaleniu.

Ustawowa podstawa wznowienia (*propter nova, de novis*), o której mowa w przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. została oparta na założeniu, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem może zostać wznowione wznowienie postępowania postępowania, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że podsądny nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Autor wniosku o wznowienie postępowania jest zatem zobowiązany wskazać na te nowe fakty lub dowody, które nie były znane we wcześniejszym postępowaniu uprawdopodobniające — już na użytek postępowania wznowieniowego — fakt wadliwości wydanego w postępowaniu zakończonym prawomocnym orzeczeniem skazującym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że to właśnie skazany — w razie powoływania się na podstawę *de novis* — obarczony jest ciężarem uprawdopodobnienia zasadności wniosku o wznowienie postępowania,

skoro wcześniej prawomocnym wyrokiem skazującym obalone zostało domniemanie niewinności. Nie jest więc wystarczające zgłoszenie samego faktu ujawnienia "nowych faktów lub dowodów", albowiem postępowanie karne nie podlega wznowieniu w razie zgłoszenia we wniosku jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale jedynie wtedy, gdy owe nowe fakty lub dowody w sposób wiarygodny podważają prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych, a więc, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego. W przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., jak się powszechnie przyjmuje, chodzi tylko o takie nowe fakty lub dowody, które wskazują na zaistnienie określonej pomyłki sądowej. Te nowe fakty lub dowody powinny wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą, albo wymierzenia łagodniejszej kary z uwagi na nieuwzględnienie poprzednio przyjętych okoliczności zobowiązujących do jej nadzwyczajnego złagodzenia, albo pominięcia jako błędnie przyjętych okoliczności wpływających na nadzwyczajne obostrzenie kary. Sam fakt zgłoszenia nowego dowodu nie obliguje sądu do wznowienia postępowania, skoro każdy prawomocny wyrok sądu korzysta z domniemania prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć, dopóki wnioskodawca nie wykaże, że wyrok taki jest obarczony konkretnymi błędami w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych lub wadami prawnymi. Dodać należy — co ma istotne znaczenie w realiach niniejszej sprawy — że nowe fakty lub dowody, o których mowa w przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit a i b k.p.k. to fakty lub dowody nieznane uprzednio ani sądowi, ani stronom (*noviter reperta*).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba przede wszystkim na to, że powołany przez autora wniosku o wznowienie postępowania cyt.: „istotny dowód wskazujący, że przypisane skazanemu czyny nie stanowiły przestępstwa [tj.] wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydziału Gospodarczego z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt X GC 522/22, opatrzony klauzulą wykonalności z dnia 10 maja 2023 r., zasądzający na rzecz '[...]' sp. z o.o. w K. -Z. kwotę 1.445.063,18 z odsetkami ustawowymi od dnia 7 lutego 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie zapłaty od

dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty” nie respektuje ustawowego wymogu dla dowodu mogącego stanowić podstawę dla wznowienia postępowania. W zasadzie tylko z formalnego punktu widzenia może on zostać określony jako „dowód nowy”, który nie był znany ani stronom postępowania, ani sądowi. Co istotniejsze to fakt że wskazany przez autora wniosku o wznowienie postępowania wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu nie wskazuje na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze lub że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Wskazać należy po pierwsze, że w sprawie występowały dwie identycznie nazwane spółki: [...] sp. z o.o. zawiązana w dniu 29 września 2006 r., nr KRS [...] (dalej określana jako – [...]) i [...] sp. z o.o. zawiązana w dniu 16 stycznia 2008 r., nr KRS [...] (dalej określana jako – [...]).

Kwestia zarejestrowania dwóch spółek prowadzących działalność w tych samych branżach i o tych samych nazwach była w polu zainteresowania sądu orzekającego *in merito*, który trafnie w tym zakresie przyjął, że cyt. "[...] funkcjonowanie w obrocie prawnym dwóch spółek [...] sp. z o.o. rzeczywiście służyło działaniom oszukańczym, ewentualnie co najmniej wprowadzającym w błąd" (s. 46 uzasadnienia Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 7 września 2021 r., sygn. II K 14/20).

Ponadto w uzasadnieniu wyroku wskazano na to, że spółka [...] „nie tylko zatem ‘pozostała’ z wierzytelnościami wobec konsorcjantów oraz materiałami budowlanymi, które podstępnie (bo przecież bez osobnego porozumienia – por. treść niekwestionowanej przez nikogo dokumentacji, wymienionej z GDDKiA) starała się zbyć na rzecz inwestora, to jest Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, lecz także z potężnym zadłużeniem wobec oszukanego banku, udzielającego jej linii kredytowej. Okoliczność ta, a przy tym trwała niewypłacalność spółki [...] (na koniec 2012 roku spółka wykazała stratę w wysokości 1 958 988,86, a w dniu 06 września 2013 roku złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości – por. CIT-8 oraz dokumentacja postępowania upadłościowego, dokumentacja również niekwestionowana przez strony) [...]" (s. 46-47 uzasadnienia).

Otóż autor wniosku o wznowienie postępowania waloru przywołanego wyroku z punktu widzenia postępowania wznowieniowego upatruje w tym, że wyrok ten miałby w jego opinii mieć wpływ na treści opinii biegłego z zakresu rachunkowości i finansów, bowiem cyt.: „aktywa [...] winny być skorygowane o kwotę 1.445.063,18 złotych i należne odsetki, a realiach sprawy wywołuje to konieczność ponownej oceny działań i zaniechań oskarżonego R. K. jako osoby, której Sąd przypisał faktyczne kierowanie działalnością w/w podmiotów na szkodę pokrzywdzonych”.

Obecnie obrońca skazanego stara się zatem podważyć ustalenia tej opinii, jako opinii sporządzonej w sposób wadliwy, bowiem nieuwzględniającej wiarygodności spółki [...] objętej wyrokiem Sądu Okręgowego we z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt X GC 522/22. Wniosek o wznowienie postępowania mógłby jednak zostać uznany za skuteczny tylko w sytuacji, gdyby wskazane przez jego autora orzeczenie w istocie wskazywało na to, że opinia biegłego mgra inż. J. L. z 2019 r. co do kondycji finansowej spółki [...] *tempore criminis* jest obarczona zasadniczymi mankamentami nakazującymi zdyskredytowanie tego dowodu z punktu widzenia jego wartości merytorycznej.

Przypomnieć zatem w tym kontekście należy, że — jak wynika z materiałów znajdujących się w aktach sprawy — opinia biegłego z zakresu rachunkowości i finansów mgr. inż. J. L. z dnia 28 maja 2019 r., sporządzona na potrzeby postępowania przygotowawczego prowadzonego przeciwko podejrzanemu R. K. (*k. 4784 i n. akt*) została przygotowana na podstawie akt sprawy do tomu XXIII włącznie (opinia biegłego *k. 4786 akt*).

Ze sprawozdania i opinii tymczasowego nadzorcy sądowego ds. zabezpieczenia majątku dłużnika „[...]” Sp. z o.o. pl. [...], [...] z października 2013 r. złożonego od akt postępowania upadłościowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu, sygn. VI GU 77/13 (*k. 4515, t. XXIII akt*) wynika przecież, że cyt.: „[w] dniu 11 lipca 2011 r. „[...]” Sp. z o.o. podpisała umowę z konsorcjum firm: [...] S.A., [...] S.A., [...] S.A. oraz [...] Ltd. na wykonanie odwodnienia korpusu drogowego autostrady A4 na odcinku T. -D., na kwotę 15.000.000,00 zł i rozpoczęła realizację kontraktu. [...] niestety w maju 2012 r. [...] S.A. przestała płacić wykonawcom i w czerwcu 2012 r. ogłosiła upadłość z

możliwością zawarcia układu z wierzycielami, któr[a] następnie został[a] zmienion[a] na upadłość likwidacyjną [...] W związku z powyższym Spółka zmuszona była wystąpić do Sądu z pozwem przeciwko GDDKiA o zapłatę. [...] Na drodze sądowej Spółka dochodzi także roszczeń przeciwko [...] S.A. i [...] Ltd. Za zerwanie umów z przyczyn leżących po stronie zamawiającego. Pozwy opiewają na kwoty 1.519.665,00 zł i 1.572.400,98 zł (*k. 4519- 4521 t. XXIII akt*). Por. także analogiczne dane zawarte w innym zalegającym w materiale sprawy dokumencie sądowym, tj. w sprawozdaniu opisowym nadzorcy sądowego „[...]” Sp. z o.o. pl. [...], [...] za okres od 5 listopada 2013 r. 4 lutego 2014 r. z lutego 2014 r. przedłożone od akt postępowania upadłościowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu, sygn. VI GUp 19/13 (*k. 4269-4271 t. XXI akt*).

W świetle powyższego nie może być zatem żadnych wątpliwości co do tego, że dowód zaoferowany obecnie we wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę R. K. tylko z czysto formalnego punktu widzenia może być uznany za nowy dowód świadczący o tym, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze albo że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Wszak to, że spółce [...] przysługiwały wierzytelności o określonej wysokości (1.572.400,98 zł) oraz fakt toczenia się postępowania obejmującego roszczenia wobec podmiotów [...] S.A. i [...] Ltd. na skutek podjęcia stosownych kroków prawnych przez [...] był znany oraz został uwzględniony przez biegłego sporządzającego opinię odnoszącą się do kondycji finansowej spółki. Zresztą dla ustalenia sprawstwa oskarżonego istotne było — co też uczynił biegły oraz orzekające w sprawie sądy — dokonanie ustaleń co do zdolności finansowej spółki w dacie przestępstw (a zatem bazowanie na stanie roszczeń, która spółka posiadała w tym czasie oraz stanie ich egzekwowalności), a nie w dacie późniejszej. Biegły te kwestie uwzględnił w swojej opinii. W taki też sposób zostały sformułowane pytania skierowane do biegłego w postanowieniu z dnia 27 września 2018 r. o dopuszczeniu opinii do sprawy R. K. (*k. 4587-4589 t. XXIII*). Opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów J. L. miała bowiem

odpowiedzieć na następujące pytania dotyczące kondycji finansowej spółki [...], której dotyczył pozew ze sprawy gospodarczej, której akt (sygn. X GC 522/22) zażądał Sąd Najwyższy: „Jaka była kondycja finansowa i majątkowa [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. [...], KRS [...], NIP [...] w 2013 r. w momencie składania oferty spółce [...] S.A. na wykonanie zadania inwestycyjnego pn. ‘Kontynuacja budowy autostrady A-4 T. -R. na odcinku od węzła K. do węzła D. -P., km 502 + 796,97 do około 537+550’?” (*pytanie nr 2*); „Czy spółka [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. [...], KRS [...], NIP [...] posiadała zabezpieczone środki finansowe, sprzęt oraz inne materiały niezbędne do realizacji w/w zadania inwestycyjnego?” (*pytanie nr 5*); „Czy w okresie od 2013 r. do 2014 r. spółkom: - [...] Sp. z o.o. z siedzibą w K., ul. [...], KRS [...], NIP [...], - [...] Sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. [...], KRS [...], NIP [...] groziła niewypłacalność; jeżeli tak, to w jakim dokładnie czasie wystąpiły przesłanki niewypłacalności tych podmiotów gospodarczych?” (*pytanie nr 7*); „Czy w prowadzonej gospodarce finansowo-księgowej w/w spółek wystąpiły inne nieprawidłowości; jeżeli tak, to jakiego rodzaju i jakie normy prawne z tym związane zostały naruszone?” (*pytanie nr 8*).

Nawiasowo tylko należy zasygnalizować, że skoro w wyroku sądu orzekającego *in merito* (s. 3 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 7 września 2021 r., sygn. II K 14/20) ustalono, że R. K. był osobą faktycznie prowadzącą sprawy spółki (por. także s. 47 uzasadnienia: „Rzeczywista sytuacja finansowa [...] dla oskarżonego [...] nie stanowiła tymczasem żadnej tajemnicy”), to nie sposób bronić tezy — niezależnie od uwag zaprezentowanych powyżej — że nie wiedział on należności przysługującej [...] i o zainicjowanych przez nią postępowaniach prawnych mających na celu wyegzekwowanie przysługujących spółce roszczeń.

Wniosek o wznowienie postępowania opiera się zatem — na pozbawionym podstaw merytorycznych — forosowaniu poglądu, że dla wznowienia postępowania wystarczające jest wskazanie na dowód stanowiący tylko z formalnego punktu widzenia dowód nowy, bez wymaganego przez ustawę wykazania, że dany dowód mógł w rzeczywistości wpłynąć na treść wydanego w sprawie orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 lit a i b k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze wniosek o wznowienie postępowania należało oddalić — jako pozbawiony uzasadnionej podstawy.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 639 k.p.k.

[PGW]

(r.g.)